

Gaarden, uagtet Taxationssummen saaledes forhøjes, har det herved sit Forblivende, og den forhøjede Taxationssum lægges da til Grund ved Beregningen af Kjøbesummen efter § 11. Disse Erklæringer bør afgives inden en af Commissionen bestemt passende kort Betænkningstid.

Beholder Godseieren paa den anførte Maade Gaarden, bør han, hvis Bonden forlanger dette, stille saadan Sikkerhed for, at det Bonden eller hans Arvinger tilkommende Beløb i sin Tid rigtig skal blive betalt, som Commissionen anseer tilstrækkelig, og skal denne Sikkerhedsstillelse være berigtiget inden 4 Uger, da det ellers har sit Forblivende ved Taxationsforretningen. Der tilkommer da ogsaa ligesuldt Bonden eller hans Bo Godtgørelser for saadanne Forbedringer, som Godseieren ellers efter Lovgivningen ved Fæstes Ophør kan have at tilsvare. Fra den Tid, Gaarden bliver fæstebelig, skal Godseieren, hvis han ikke afhænder den, overdrage Brugen af den til Andre ved en Forpagtning paa 20 Aar, men kan efter denne Tids Forløb raade over samme som en fri Eiendom, i Overeensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler.

§ 39.

Over Bonden, efterat have givet Godseieren den i § 24 omhandlede Underretning, men inden endelig Taxation eller Overtaxation er skeet, da gaaer ved hans Død den samme Ret til at erholde Gaarden til Selveientdom, som tilkom ham, over til hans Bo, eller, hvis han er gift, til det fælles Bo.

Over en saadan eventuel Ret kan der disponeres ved Testament i Lighed med de om Selveieres Testamentsret over deres Gaarde gjældende Regler.

Saafernt Sagens Afgjørelse kan ventes at ville lide lang Forhaling, saafom ved Forretningens Udsættelse paa Grund af opstaaede Retsviftigheder, der først skulle paakjendes ved Domstolene, eller ved Forretningens Paaank til Hoiesteret, kan Bonden ved at lade thingelase en Attest fra vedkommende Formand om, at han har forlangt sig Gaarden overdragen i Kraft af nærværende Lov, og at Sagen endnu staaer under Forhandling, forebygge, at der

fra Godseierens Side foretages nogen vilkaarlig Disposition med Hensyn til Gaarden, hvorefter Bondens Afgang til at erholde denne kunde forrykkes.

Cap. VI.

Om Udredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.

§ 40.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Reisesgodtgørelser og de med Indværsningerne forbundne Beføstninger — ved den første Taxationsforretning blive i Reglen at fordeles lige imellem begge Parter. Naar imidlertid den ene Part ved den foreløbige Forhandling (§ 24) ikke har budet mindre eller fordret mere, end der ved Taxationsforretningen bestemmes, medens den anden Parts Tilbud har afvejet herfra i en saadan Grad, at det maa erkjendes for at have været ubilligt, bør det paa lægges denne sidste Part alene at udrede Omkostningerne.

§ 41.

Har Taxationsforretningen været nødvendig, ene for at bestemme Panthaveres Ret med Hensyn til Gaarden, bærer Kongerigets særlige Finantskasse alle Omkostningerne ved samme.

§ 42.

Forlanges Overtaxation, men der ikke ved denne fremkommer et for den Paaklagende fordelagtigere Resultat end ved Taxationsforretningen, har han at bære de med Overtaxationsforretningen forbundne Omkostninger. Bliver derimod den første Taxation forandret til den Paaklagendes Fordeel, skulle Omkostningerne ved Overtaxationsforretningen bæres lige af begge Parter. Er det imidlertid Panthaveren, der har forlangt Overtaxation, og denne falder gunstigere ud for ham end Taxationen, da bærer Kongerigets særlige Finantskasse Omkostningerne ved Overtaxationen.

§ 43.

I det Tilfælde, som omhandles i § 30, bliver det i et følgende Møde at afgjøre, om den Udeblevne har oplyst tilstrækkelig lovlig